

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 21/01/2025.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 152

Hòa Thượng dạy chúng ta tu học tại đạo tràng chánh pháp thì nhất định phải có đạo phong, học phong. Đạo phong chính là phương pháp tu hành và học phong là phải có nghiên cứu, thâm nghiên giáo lý. Nói cách khác đạo tràng chánh pháp là phải có học tập Kinh giáo. Hai việc trên không được rời khỏi giáo huấn của Phật trên Kinh điển.

Ngày nay, phần nhiều người tu học chẳng để ý đến việc này mà đều là cảm tình dụng sự. Họ nghe ai đó nói năng dễ thương, kể chuyện cười nghiêng ngả, hô hô thì họ thích còn lời nói thật thà chỉ trích lỗi lầm của họ thì họ liền bỏ đi. Người ta chẳng còn quan tâm đến đạo phong và học phong - phong khí học tập, tu hành nữa.

Hòa Thượng nói: **“Nếu đạo tràng có giảng dạy, ngày ngày giảng Kinh nói pháp, không có tu hành thì chỉ được một nửa. Nếu đạo tràng có tu hành mà không có giảng Kinh nói pháp cũng chỉ được phân nửa.”** Tu mà không học thì chỉ là **“Tu mù luyện quán”**, giống như chiếc thuyền hướng ra biển mà thiếu cái La bàn nên không thể đến đích, không thể đến nơi mình mong muốn.

Chúng ta tu tập mà không cần học Kinh pháp thì phải ở đẳng cấp niệm một câu **“A Di Đà Phật”** niệm đến cùng như ông thợ vá nôi, ông thầy hương đăng hay pháp sư Cụ Hành hoặc Hòa Thượng Hải Hiền. Tuy các Ngài không học Kinh giáo nhưng các Ngài tuyệt đối nghe lời Thầy, Thầy bảo niệm Phật thì niệm, không có phân biệt.

Người hiện nay thì đầy phân biệt chấp trước. Ví dụ như có người cho rằng học Phật thì không được học Đệ Tử Quy vì học Đệ Tử Quy như thế là xen tạp. Dù họ nói như vậy, nhưng ai đó hành hiếu, thăm viếng họ với tư cách là học trò thăm Thầy, hành Đệ Tử Quy thì họ lại rất thích. Cũng vậy, chúng ta nói đến chuẩn mực đạo đức, đến gia phong lễ giáo thì không ai thích vì họ cho đó là phong kiến, rườm rà. Tuy nhiên, trong hoàn cảnh thực tế ví dụ như dựng vợ gả chồng, họ lại quan tâm đến nhà trai hay nhà gái có đạo đức không. Chẳng ai muốn gả con mình cho một gia đình có cha mẹ không hạnh phúc, cha hoặc mẹ không trung thủy.

Như vậy trong vô hình chung, tâm của họ vẫn hướng đến chuẩn mực đạo đức. Vậy nếu không học tập chuẩn mực Thánh Hiền và thực hành chuẩn mực Thánh Hiền thành gia phong truyền thừa trong mỗi gia đình thì làm sao có được cuộc sống như họ mong muốn!

Người xưa nói rất rõ: “*Học mà không hành thì như đấy đưng sách*” còn tu mà không học thì chỉ là “*Tu mù luyện quán*”, không có kết quả, tín tâm rất dễ bị dao động. Một khi dao động lòng tin thì lãng phí cả một đời tu hành. Trước đây tôi bị bệnh đến mức thở không được, đầu óc luôn hoa mảy chóng mặt, toàn thân không động được vào nước vì hễ chạm vào thì như triệu mũi kim châm vào da. Người ta bảo với tôi rằng bệnh này niệm Phật không hết đâu, nên trì chú mới khỏi.

Họ nói như vậy nhưng tôi nhất định không nghe theo. Tại sao tôi vẫn giữ tín tâm với Tịnh Độ? Bởi vì tôi đã có hơn 30.000 giờ nghe Hòa Thượng chỉ dạy. Trong tôi, lúc nào cũng văng vẳng lời dạy của Ngài rằng: “*Bạn có đủ can đảm để suốt cuộc đời này chỉ niệm một câu A Di Đà Phật không?*” Có người thiếu lòng tin đến mức chỉ trong một thời gian ngắn mà tu học ba, năm, bảy pháp tu. Đến giờ, họ vẫn đang liêu phiêu đi tìm pháp giải thoát và an lạc. Tại sao họ như vậy? Vì họ không biết rằng an lạc phải đến từ trong nội tâm chứ không đến từ bên ngoài. Khi tâm thay đổi thì liền có an lạc ngay.

Hòa Thượng nói: “*Cho nên tu mà không học hay học mà không tu thì đạo tràng không viên mãn. Đạo tràng viên mãn nhất định phải có đạo phong, học phong đầy đủ. Đối với Tịnh Độ cũng có sự đặc biệt, ví dụ như đạo tràng Linh Nghiêm của Tổ sư Ấn Quang, một năm có 365 ngày thì mỗi ngày đều là niệm Phật không có giảng Kinh. Đây là đạo tràng thuần chánh. Chỉ có Tịnh tông thì mới có thể như vậy được.*”

Trong Tịnh Độ, có trường hợp đặc biệt nhưng đòi hỏi phải có tín tâm đầy đủ như pháp sư Cù Hành, Hòa Thượng Hải Hiền hay ông thợ vá nội không học mà vẫn thành tựu. Người ở đạo tràng của Tổ Ấn Quang trong đầu chỉ có Tịnh tông, ý niệm của họ chỉ có một câu “*A Di Đà Phật*”, không bị xen tạp.

Ngày nay, chúng ta không được như vậy, luôn là xen tạp đủ thứ, chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”. Mới tu thì không có vấn đề gì, tu một thời gian thì lên trường, phò đạo tràng, nhìn mọi người một cách khinh miệt, luôn xem mình cao, chẳng cần lễ nghĩa với ai.

Các đồng tu trên đạo tràng Linh Nham ở trên núi cao, là đạo tràng của Ấn Tổ, cách xa “*năm dục sáu trần*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, cách xa những cám dỗ, tập khí cho nên những người trên đó chỉ có tu hành. Một năm 365 ngày chỉ có chuyên nhất niệm Phật, không cần nghe Kinh. Còn chúng ta có hoàn cảnh sống tiếp xúc với mọi người, mọi sự vật, sự việc mà không biết cách đối nhân xử thế tiếp vật, lại ngổ ngáo, vô lễ thì có đủ tư cách vãng sanh hay không? Do đó chúng ta không thể tu mà không học hay học mà không tu.

Hòa Thượng giải thích tiếp: “*Người vào đạo tràng này chỉ cần hiểu một cách đại khái phương pháp, đạo lý và cảnh giới tu hành Tịnh Độ nên họ vừa bước chân vào là chuyên niệm Phật luôn, do đó, nếu giảng Kinh thì cũng giống như làm một việc thừa.*”

“Tuy nhiên, vì sao chúng ta hiện tại, nhất định phải “Giải Hành” tương ứng? Tại vì người ngày nay bước vào đạo tràng tu tập có tín tâm không kiên cố, trong lòng vẫn còn hoài nghi. Vì vậy mà không thể không giảng Kinh, không thể không từ nơi giáo hạ xây dựng tín tâm nguyện tâm. Đây chính là nguyên nhân!” Chúng ta đã học qua 1200 chuyên đề của Hòa Thượng Tịnh Không và mỗi chuyên đề đều xoay quanh việc đối nhân xử thế, đối người tiếp vật, hành động tạo tác của chúng ta. Mỗi bài học là một bài chỉ dạy thẳng thắn vào tội chướng, lỗi lầm của chính chúng ta. Tuy vậy, chúng ta vẫn làm chưa được tốt, cho nên, nếu không được học tập, không được nhắc nhở thì làm sao chúng ta có thể làm đến được.

Cho nên, Hòa Thượng nói: ***“Tà chánh nhất phải từ phương pháp này mà quan sát và tiến thêm bước nữa là phải xem xét xem họ có chân thật làm đến được hay không? Bất luận là một tông phái nào dù là Đại thừa, Tiểu thừa, Hiển giáo, Mật giáo hay Tông môn Giáo hạ, nếu như chân thật tu hành đúng như lý như pháp thì đó là thật, còn nếu không như lý như pháp mà tu hành thì đó là giả.***

“Như Liễu Phàm Tứ Huấn đã nói ra nguyên tắc có thật có giả, có chánh có tà, có viên có thiên, có mãn có bán. Bạn tử tử mà quan sát thì bạn sẽ thấy rõ ràng, bạn liền có năng lực phân biệt chánh pháp, chánh giáo. Căn bản, nền tảng của tu hành chính là 10 thiện. Nếu tư tưởng, ngôn hành của họ tương ứng với 10 thiện thì đó là thật còn nếu tương ứng với 10 ác thì họ là giả.

“Nếu họ tương ứng với 10 ác thì chúng ta làm thế nào? Người như thế, chúng ta cung kính nhưng không tán thán, không gần gũi. Đây là Thiện Tài Đồng Tử đã dạy bảo chúng ta. Đối với họ thì cung kính, lễ phép, nhưng không tán thán. Những đạo tràng như vậy, chúng ta không nên thân cận, học tập.” Đệ Tử Quy có dạy ***“Gần người hiền, tốt vô hạn; Đức tiến dân, lỗi ngày giảm”*** cho nên gần người tốt hay xấu chúng ta đều có thể bị ảnh hưởng bởi chính họ. Trong quan hệ ở thế gian cũng vậy, chúng ta nên nhớ câu nói của Thánh Hiền để lại: ***“Nhân phi nghĩa bất giao, vật phi nghĩa bất thủ”***- người không có đạo nghĩa thì không nên gần gũi.

Có người nói đạo nghĩa nhưng bản thân họ lại chẳng có đạo nghĩa, thậm chí đối với bạn bè, họ cũng phản bội, vì lợi quên nghĩa. Đã là con người thì phải luôn có ân nghĩa, đạo nghĩa, tình nghĩa. Lúc trước nếu cơ hàn mà được ai đó giúp đỡ thì sau này khi mình được giàu có, sung sướng thì mình phải có lòng tri ân, báo ân tối thiểu như tình bạn của Lưu Bình-Dương Lễ - một đạo nghĩa bạn bè cao đẹp ở thế gian. Còn nếu là cư dân thế giới Tây Phương Cực Lạc thì không thể không biết ơn, không thể vong ân bội nghĩa mà phải đầy đủ ân nghĩa, tình nghĩa, đạo nghĩa.

Hòa Thượng chỉ dạy chúng ta bất luận là một tông phái nào phải tu hành đúng như lý như pháp thì đó là thật, còn nếu không như lý như pháp mà tu hành thì đó là giả. Như lý như pháp ở đây có nghĩa là đúng theo Kinh điển chứ không phải theo một ý kiến riêng của ai đó định đặt.

Chúng ta tu hành đúng như lý như pháp nghĩa là Hành nghi hằng ngày của chúng ta phải được xây dựng trên “*Thân Khẩu Ý*” tương ứng với 10 thiện, trong đó, “*Thân*” xa lìa “*Sát Đạo Dâm*”. “*Đạo*” là trộm cho nên mình vong ân bội nghĩa với người chính là trộm. Đạo nghĩa thế gian là đôi bên cùng có lợi mà một người vong ân bội nghĩa, chỉ nghĩ đến lợi ích cá nhân thì bản thân họ đã đánh mất luôn đạo nghĩa ở thế gian. Người học chuẩn mực Thánh Hiền không được phép phạm phải lỗi lầm này, do đó người niệm Phật, dẫn chúng niệm Phật lại càng phải khắt khe hơn, không để xảy ra sai phạm, nếu không sẽ dẫn người vào tam ác đạo.

Câu hỏi đầu tiên trong bài học hôm nay, có người hỏi Hòa Thượng rằng: “*Kính bạch Hòa Thượng, chúng ta giới thiệu Phật pháp, hoằng dương Tịnh Độ, có người tin có người không tin. Họ còn đem Phật pháp so sánh đồng hàng với pháp tu của tà đạo, thậm chí là còn hủy báng. Con xin hỏi là chúng ta có bị tội không? Có thể tiếp tục diễn nói hay không ạ?*”

Bấy lâu nay chúng ta học với Hòa Thượng Tịnh Không. Bức tranh sinh động về cuộc đời của Ngài đã minh chứng cho cả kho tàng giáo lý mà Ngài đã để lại cho chúng ta, và còn chứng thực những gì Ngài đã làm. Chúng ta cứ y theo đó mà làm, mà chia sẻ và nếu người nghe có phỉ báng, chê bai thì đó là việc của họ. Khổng Lão Phu Tử mà còn bị mắng, Thích Ca Mâu Ni Phật cũng bị người khác chỉ trích, ngay đệ tử Phật còn nghi ngờ hỏi tại sao Phật làm như vậy.

Hòa Thượng trả lời: “*Những người làm việc hoằng pháp này không có tội. Nếu như là bạn thì bạn hãy tiếp tục diễn thuyết. Bạn đem những gì học được ra nói hay học được bao nhiêu thì bạn nói bấy nhiêu. Nếu bạn chưa học đến, bạn chưa biết thì bạn vẫn có thể nói: “Cái này tôi không biết, tôi chưa học đến”. Vậy thì tuyệt đối không có lỗi lầm! Khổng Lão Phu Tử nói được rất hay: “Biết thì nói là biết, không biết thì nói là không biết.” Vạn nhất không nên cưỡng cầu, không biết mà tự cho mình là biết thì rất dễ dẫn đến sai lầm.*”

“*Phải đem Phật pháp nhiệt tâm mà giới thiệu cho người. Họ tin thì tốt mà không tin cũng rất tốt vì một khi họ nghe qua tai thì đã gieo vào A Lại Da Thức của họ rồi. Chúng ta đem Tịnh Độ giới thiệu cho họ, một câu A Di Đà Phật lọt vào tai của họ rồi thì nếu hiện tại, họ không tin thì có thể là đời sau họ sẽ tin.*”

Trong Kinh Hiền Ngu có câu chuyện về một người đến xin Phật tu hành. Các A La Hán là đệ tử của Phật quán sát 500 đời trước của vị này và thấy khoảng thời gian đó, ông ấy không có chút thiện căn nào với Phật. Thế nhưng, theo Phật nhãn, trước 500 kiếp về trước, có đời, ông ấy là một tiểu phu đón củi. Một lần, người tiểu phu này gặp một con hổ. Vì quá sợ hãi, ông bỏ chạy và leo lên cây rồi thốt lên: “*Nam mô Phật*”. Vì thiện căn ấy mà đến đời này ông được gặp Phật. Do đó, Hòa Thượng dẫn chúng ta phải dùng thành tâm thành ý truyền đạt Tịnh Độ, truyền đạt câu “*A Di Đà Phật*” cho người, chính là vĩnh viễn đã trồng căn lành cho họ dù có thể họ chưa tin./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!